

Újpest-Belsőváros

2006. 05. 21.

Juhász Emília

„SZENT, SZENT, SZENT AZ ÚR...”

Olvasandó (lectio): Zsolt 145
Heidelbergi Káté*: XX. ÚRNAP
(*Olvasható a szolgálat végén)

Alapige (textus): Jel 4

KÁROLI:

Ezek után látám, és ímé egy megnyílt ajtó vala a mennyben, és az első szó, a melyet mint egy velem beszélő trombitának szavát hallék, ezt mondja vala: Jőjj fel ide, és megmutatom néked, a miknek meg kell lenni ezután. És azonnal elragadtatám lélekben: és ímé egy királyiszék vala letéve a mennyben, és üle valaki a királyiszékben; És a ki üle, tekintetére nézve hasonló vala a jáspis és sárdius köhöz; és a királyiszék körül szivárvány vala, látszatra smaragdhoz hasonló. És a királyiszék körül huszonnégy királyiszék vala; és a királyiszékekben látám ülni a huszonnégy Vénet fehér ruhákba öltözve: és a fejökön arany koronák valának. A királyiszékből pedig villámlások és mennydörgések és szózatok jönek vala ki. És hét tűzlámpás ég vala a királyiszék előtt, a mely az Istennek hét lelke; És a királyiszék előtt üvegtenger vala, hasonló a kristályhoz; és a királyiszék közepette és a királyiszék körül négy lelkes állat, szemekkel teljesek elől és hátul. És az első lelkes állat hasonló vala az oroszlánhoz, és a második lelkes állat hasonló a borjúhoz, és a harmadik lelkes állatnak olyan arcza vala, mint egy embernek, és a negyedik lelkes állat hasonló vala a repülő sashoz. És a négy lelkes állat, a melyek közül mindeniknek

hat-hat szárnya vala, köröskörül és belül teljes vala szemekkel; és meg nem szűnik vala nappal és éjjel ezt mondani: Szent, szent, szent az Úr, a mindenható Isten, a ki vala és a ki van és a ki eljövendő, És mikor a lelkes állatok dicsőséget, tisztességet és hálat adnak annak, a ki a királyiszékben ül, annak, a ki örökkön örökké él, Leesik a huszonnégy Vén az előtt, a ki a királyiszékben ül, és imádja azt, a ki örökkön örökké él, és az ő koronáit a királyiszék elé teszi, mondván: Méltó vagy Uram, hogy végy dicsőséget és tisztességet és erőt; mert te teremtettél mindent, és a te akaratodért vannak és teremttetek.

ÚJ FORDÍTÁS:

Ezek után láttam, hogy íme, nyitva van egy ajtó a mennyben, és az előbbi hang, amelyet olyannak hallottam, mint egy trombitáét, beszél velem, és így szól: „Jöjj fel ide, és megmutatom neked azokat, amiknek meg kell történniük.” Azonnal elragadtattam lélekben, és íme, egy trónus állt a mennyben, és a trónuson ült valaki. Aki ott ült, hasonlónak látszott a jáspishoz és a karneolhoz; és a trónus körül szivárvány volt, amely pedig a smaragdhoz látszott hasonlónak. A trónus körül láttam huszonnégy trónt, és a trónusokon huszonnégy vént, amint ott ültek fehér ruhába öltözve, és a fejükön aranykorona. A trónusból villámok törtek elő, hangok és mennydörgések; a trónus előtt pedig hét lámpás égett lobogó lánggal: az Isten hét lelke. A trónus előtt mintha üvegtenger lett volna, kristályhoz hasonló, és a trónusnál középen négy élőlény, elől és hátul szemekkel tele. Az első élőlény oroszlánhoz, a második bikához volt hasonló, a harmadik élőlénynek olyan arca volt, mint egy embernek, a negyedik élőlény pedig repülő sashoz hasonlított. A négy élőlény, amelynek egyenként hat szárnya volt, körös-körül és belül tele volt szemekkel, és szünet nélkül, éjjel és nappal ezt mondta: „Szent, szent, szent az Úr, a mindenható Isten, aki volt, és aki van, és aki eljövendő!” És amikor az élőlények dicsőséget, tisztességet és hálat adnak a trónuson ülőnek, aki örökkön-örökké él, leborul a huszonnégy vén a trónuson ülő előtt, és imádja az örökkön-örökké élő; koronájukat is leteszik a trónus elé, és ezt mondják: „Méltó vagy, Urunk és Istenünk, hogy tied legyen a dicsőség, a tisztesség és a hatalom, mert te teremtettél mindent, és minden a te akaratodból lett és teremtett”

Imádkozzunk!

Urunk, Istenünk! Dicsérünk és magasztalunk Téged a teremtett mindenséggel együtt, mert egyedül Te vagy hatalmas és dicső, Aki méltó a dicséretre. Méltó arra, hogy áldjon egész életünk, mert szent vagy, Urunk, Istenünk! A Te szentségedben meglátszik a mi szentségtelen voltunk. Meglátszik az, hogy mennyire nem vagyunk mi méltók a dicséretre, mert tele vagyunk bűnnel, tisztátalansággal. Te tudod, Urunk, a legjobban, hogy ez

mennyire így van. Még ha a kívülvalók nem is látnak belőle semmit, de Te belelátsz a mi szívünk mélységeibe, és ismered azt. Urunk, Istenünk! Megvalljuk Előtted bűneinket, és köszönjük, hogy van rá bocsánat Jézus Krisztusért, hogy még ez sem választhat el Tőled, mert adod a mi bűneink bocsánatát, hogyha igaz szívvel kérjük Tőled. Add, hogy így lehessen ezen az istentiszteleten is, hogy most le tudjuk tenni mindazt, ami terhel, mindazt, ami gátol, mindazt, ami gonosz bennünk. Add, hogy tudjunk tiszta szívvel Rád figyelni, tiszta kezeket emelni Feléd. Urunk, Istenünk! Kérjük a Te áldott Lelkedet, hogy elevenítse meg szívünket, elevenítse meg ezeket az Igéket, és formáljon át bennünket!

Ámen.

Isten **bűnbocsátó** kegyelmének hirdetése:

Mert kegyelemből tartattatok meg, hit által; és ez nem tőletek van: Isten ajándéka ez; Nem cselekedetekből, hogy senki ne kérkedjék. (Ef 2,8-9)

Igehirdetés

Ha valaki nyomon követi az alkalmaink tartalmát, mind a vasárnap délelőttiekét, mind a csütörtöki bibliaórákét, annak nem meglepetés, hogy a Jelenések könyvével folytatjuk az igemagyarázatokat, hiszen egész évünknek a témája az Úrnak napja, az eljövendők, az eszkatológia, mi az, amire várhatunk, amiben reménykedhetünk, mit ígér nekünk az Isten, mire készülünk fel.

Mi magunktól nem látunk bele a jövőbe, és jól van ez így. Ne higgyük el, hogyha valaki azt hirdetné, hogy ő meg tudja mondani, mik következnek ránk, mert ezt ember, egyetlen ember sem tudja megmondani. A jövő Isten hatásköre és ő ebből annyit láttat velünk, amennyi a mi javunkat szolgálja.

Korábban elkezdtük már tanulmányozni a Jelenések könyvét, az első három fejezeten már túl vagyunk, ahol hét levélről olvashattunk. A hét levél a hét gyülekezetnek szólt, Isten földi népének, arról beszéltek a levelek, ami van, figyelmeztettek, intettek, utat mutattak ezek az igék, jelenlegi helyzetünkre nézve.

Itt új szakasz kezdődik. Isten János apostolt a jövendő dolgokba vezeti be, amelyeknek ezután kell meglennie. A jelen lezáratik, és figyelmünk a jövő felé fordul. János előtt megnyílik egy ajtó a mennyben és egy hangot hall, mint trombitaszót, aki ezt mondta: *Jöjj fel ide és megmutatom néked, amiknek meg kell lenniük.* Teste ott marad Pathmosz szigetén, de ő beleláthat, behallgathat abba, ami a mennyei világban zajlik.

A menny egyébként előlünk elzárt, megközelíthetetlen terület, emberi szemmel kíváncsiskodva mi oda nem kukucskálhatunk be. Emberi praktikák nem nyitják meg az ajtaját, de megnyílik, ha Isten azt jónak tartja, még előttünk is.

Beláthatunk oda, sőt egyszer majd be is léphetünk oda Jézus Krisztus érdeméért, mert Ő mondta magáról, hogy *én vagyok az út az igazság és az élet, senki sem mehet az Atyához, hanem csak énáltalam*. Átala, kegyelméért beléphetünk mi bűnös emberek oda, és hitünk szemeivel beláthatunk. Jó lenne hittel hallgatnunk ezeket az Igéket is, hogy ez a csoda ezen a mai istentiszteleten velünk is megtörténhessen.

De mit lát János? Egy királyi széket és trónon ülőt, magát az Istent. A leghatalmasabbat, a legmagasztosabbat láthatja, akiről azt mondja az Ige, hogy nem láthat engem ember élve. Salamon király azt mondta a templomszentelésénél: *Vajon gondolható-e, hogy lakozhatnék Isten a földön? Íme az ég és az egeknek egei sem fogadhatják őt be*. Isten mindenütt jelen van, még ha mi ezt gyakran nem is vesszük tudomásul, nem zárhatjuk ki a földről, mindenek felett van, mindenütt jelen van a maga isteni módján. Különös módokon ezt meg is tudja mutatni nekünk, ha akarja, hogy észrevegyük ezt, hogy hitünk ezáltal is erősödjön, hogy neki hálát adjunk, Őt dicsérjük és magasztaljuk. A kisgyermek szokta ezt egyenesen megkérdezni, hogy hol van Isten? A felhők fölött, a levegőben? A szívünkben, hogyha neki engedelmességek és behívtuk őt oda? A mindenségben, a teremtett világban? Valahol ez mind igaz, de az ő trónja a mennyben van. És ez a világ csak úgy közelíthető meg, hogyha Isten ajtót nyit előttünk, hogyha most is megnyitja a kijelentés ajtaját, megnyitja a mi értelmünket is, hogy őt lássuk, és halljuk, vele találkozunk.

Aki a trónon ül, nem úgy van leírva, mint egy ember. Ő ül középen. Tekintetre nézve, mint jáspis, sárdius, körülötte szivárvány tündököl, mint a smaragd. A jáspis a legnemesebb drágakő, teljesen átlátszó, a fényt különböző színekben veri vissza. A sárdius vérvörös színű. Ez a két kő volt a főpap hósenén, azaz mellre való táblácskáján és ott ez volt az első és az utolsó a sorban. A főpap, amikor erre tekintett, a népet látta maga előtt. Jól kiábrázolja ez azt, hogy Isten előtt vagyunk, markaiba metszett fel minket, kőfalaink előtte vannak szüntelen. Drágakövek, ragyogás, fény, erő és hatalom. A trónról ez árad: a fény, a tisztaság, mert Isten a forrása minden fénynek, ő a világ világossága, nélküle csak sötétség van. A szivárvány utal Noé történetének a végére, Isten és az ember között kötött szövetségre, a miben Isten kegyelmes szeretetét ígéri meg az embernek. Isten uralkodik ott.

Azok, akik eredetileg olvasták János írását, jobban értették, mint mi. Ott lehetett bennük Ezékielnek, Dánielnek prófétának a hasonló képe, valamint a földi Ceasar trónusa, aki igényt tartott arra, hogy az emberek istenítsék. Itt pedig azt mondja az Ige, hogy a mennyei trónuson Isten ül, mert Ő a Királyok Királya és az Uraknak Ura. Nem kell félniük földi hatalmasságoktól, mert Isten minden emberinek felette van. Isten uralkodik a világ felett, a történelem felett, a történések felett, az emberi szív felett. A jövő nem kaotikus és esetleges, hanem az Ő atyai kezéből jön.

Ez pedig ránk nézve azt jelenti, hogy nem tehetünk akármit, nem élhetünk akárhogyan, Isten nem egy öreg úr, aki majd elnézi a botlásainkat, hanem él és uralkodik örökkön örökké, és ez az uralom mindenre kihat.

János azt is látja, ami a királyi szék körül van. 24 királyi szék, 24 vén fehér ruhába öltözve, lámpások, üvegtenger, 4 lelkes állat, majd kitekintve ott van az egész világ, benne a mi kis Földünk is.

Kik ezek az alakok? A 24 vén, a 24 presbiter: írásmagyarázók szerint 12 az ószövetség népét, 12 az újszövetségét jelképezi, a gyülekezetet, azokat, akik az egész emberi nemzetségből kihívtak, akik az Isten trónja előtt állnak. Fejükön arany korona van, fehér ruhában vannak, hiszen aki győz, az örökségül nyer mindent, annak megadatik, hogy beüljön az ő királyi székébe. Ők azok, akik itt a földön kitartottak, akik végig megállták a nagy tusát és elnyerték az élet koronáját, amit Isten ígért az Őt szeretőknak. Ők a hűségesek, akiket Isten kegyelme őrzött meg hit által az üdvösségre. A koronát senki el nem veheti tőlük. Milyen vigasztaló lehetett ezt olvasni azoknak, akiket üldöztek hitükért, akiket hátra tettek és kigúnyoltak, akik mártírhalált is szenvedtek, akiknek megaláztatásokat kellett végigélni, börtönt is akár.

A Jelenések könyvének ez a fő célja, hogy a hívőket bátorítsa, biztassa kitartásra, bátorságra, hűségre, igaz istentiszteletre. Ma is vannak olyan részei a világnak, ahol nem dicsőség keresztyénnek lenni, hanem az életüket kockáztatják hitükért. Lent a földön megnemértés, megaláztatás, szenvedés, fent a mennyben pedig fehér ruha és színarany korona.

A királyiszékből villámlások és mennydörgések jöttek ki, Isten határtalan erejének szimbólumai, hét tüzlámpás, ami az Isten teljességét jelképezi, határtalan hatalmát, az üvegtenger a tisztaságát, békességét, a mit nem rendíthet meg senki és semmi. Ezek a képek még elő fognak jönni a könyvben

Négy lelkes állat is van a trón körül. A 4-es szám a teremtett világra utal, emlékeztet a kérubokra, vagy az Ezékiel könyvében említett szeráfokra szárnyukkal. Arcuk oroszlán, borjú, ember és sas orca. Itt most nem szeretném elmondani, miféle jelentéseket tulajdonítottak ezeknek az arcoknak, ha valakit érdekel, nézzen utána. Mind a négyen hódolnak a trón előtt. Jelképezik az élő világot, a teremtett mindenséget, amint meghajol az Isten trónja előtt. Itt a földön még marakodás van, ember támad ember ellen, gyakran még testvér a testvér ellen is, országok, népek, nemzetek harcolnak ész nélkül a végsőig, pusztítják egymást, pusztítják a teremtett mindenséget is maguk körül. Ott a mennyben pedig majd megvalósul, hogy minden térd meghajol az Isten trónja előtt, mert nem tud mást tenni. Isten hatalma a porba kényszeríti őket.

Az élőlények nem szűnnek meg ezt mondani: *Szent, szent, szent az Úr, a mindenható Isten, aki van, és aki eljövendő.* Ezt mondja a négy lelkes állat, a huszonnégy vén, leborulva a királyi trón előtt. Leborulnak az Úr előtt, koronájukat leteszik elé és dicsérik őt. A mennyei egyház, a dicsőültek serege. Fent a mennyben istentisztelet zajlik, az igazi istentisztelet. Ennek a liturgiája a következő: Isten van a középpontban. Tőle indul ki minden, és érte van minden.

Az igazi istentisztelet ilyen, hogy Isten van a középpontban és nem az ember, nem a lelkész, nem a gyülekezet, hanem maga a Szentháromság egy élő Isten. Amit mi tehetünk, hogy Őneki adjuk a dicsőséget és a tiszteletet. Ezzel töltjük be rendeltetésünket ezen a földön. Minden élőlény erre rendeltetett, ezzel tölti be feladatát. Nem szabad, hogy az egyház mást szolgáljon! Nem is emberi szükségleteket akarunk mi kiszolgálni, vigyázzunk is, hogy ne essünk ebbe a csapdába, hogy kényszerítő erővel hasson a szükség. Hogy elfelejtsük, mire teremtett minket az Isten.

A héten újra Mária és Márta története jött elém. Márta sűrög-forog, hogy betöltse Jézus és a tanítványok testi szükségleteit. Mária pedig egyszerűen csak leül Jézus lábaihoz, hogy hallgassa őt. Mária választotta a jobb részt, ami el nem vétetik tőle. Tudjuk-e, hisszük-e, éljük-e, hogy nekünk ez lenne a rendeltetésünk, hogy az Istent dicsérjük? Hogy egyedül Őrá figyeljünk, Őneki hódoljunk.

Hogy ezt miként tudjuk megtenni, ehhez kérhetünk vezetést és bölcsességet az Istentől. Mert lehet hogy úgy, hogy valóban valamit teszünk, és abból a környezetünk meglátja Istent és dicséri az Ő nevét. A baj ott van, hogy cselekedeteinkből inkább csak minket látnak meg, nem pedig Istent.

A vének koronájukat leteszik a trón előtt, azaz elismerik, hogy a dicsőség Istent illeti meg, hogy nem a maguk érdeméért vannak ott, nem azért, mert ők nagyon erősek voltak, hanem mert Isten erősen tartotta őket. Nem azért vannak ott, mert tiszták tudtak maradni, hanem mert Jézus Krisztusnak, az Isten Fiának vére tisztára mosta őket.

Az üdvösség, az örök élet nem a mi érdemünk, a miénk csak arcunk pirulása. Mindenünk, amink csak van, Őtőle származik, minden áldás, minden ajándék, minden képességünk. Amit adunk neki, azt csak visszaadjuk, amivel gazdálkodunk, azzal csak sáfárokodunk egy ideig. Nem birtokolhatunk semmit sem, gyermekeinket, házastársunkat, pénzünket, időnket sem. Nem a sajátunk semmi sem. Isten akaratáért, akaratából van, ha van.

Szomorú, hogy mi mégis úgy élünk ezen a földön, mintha mi lennénk az urak, a gazdák, pedig nem vagyunk azok, csak teremtmények. Amit teszünk, Istennek tehetnénk, a leghétköznapiabb munkánkat is, Mindenünkkel Istent dicsőíthetnénk. Az lenne az igazi istentisztelet, de nem csupán vasárnap 10-től 11-ig, hanem élünk minden napján.

Bárcsak tudnánk ezt mondani egész életünkkel: Méltó vagy Uram, hogy végy dicsőséget, tisztességet és erőt, mert te teremtettél mindent és a te akaratodért vannak és teremtettek. Törekedjünk erre.

Ámen.

Imádkozzunk!

Áldunk és magasztalunk Téged, Urunk, hogy szentségben és magasságban lakozol, de ugyanakkor velünk is. Áldunk és magasztalunk a Te jó akaratodért, a Te jó tervedért az életünkkel, hogy arra teremtettél, hogy Veled éljünk. Arra teremtettél, hogy Téged dicsérjünk. Arra teremtettél, hogy ott legyünk majd a mennyei kórusban. És köszönjük, hogy Te el tudod vezetni oda az életünket. Könyörülj rajtunk, hogy mi meg engedjünk Neked! Téged tartunk egyedüli Urunknak és Királyunknak, és ez mindenben meglátszódjék az életünkben! Ne csak ilyenkor, amikor itt vagyunk a templomban, hanem az otthonunkban is, amikor családtagjainkkal beszélünk, vagy amikor a munkánkat végezzük. Hadd tudjuk azt a Te dicsőségedre tenni! Bocsásd meg, Urunk, amikor saját dicsőségünket keressük! Bocsásd meg, amikor az emberek csak a mi természetünket látják, és attól talán elhatárolódnak, vagy iszonyodnak, mert az olyan, amilyen. Urunk, Istenünk! Kérünk, hogy Te élj bennünk, hogy az emberek Veled találkozzanak rajtunk keresztül, azzal az indulattal, ami Tebenned volt, azzal a szeretettel, amivel Te tudsz bennünket szeretni, azzal az odaadással, amivel Te adtad oda Magad értünk, mindenestől. Urunk, Istenünk! Te formáld át a mi gyülekezeti alkalmainkat is dicsőítő alkalmakká! És Te könyörülj meg rajunk, hogy ne szűnjék meg a hálaadás ajkunkon! Te látod azt is, hogy milyen hét van előttünk. Te ismered annak a buktatóit, akadályait is. Add, hogy mindenkor tudjunk hálát adni, a nehézségekben is, a fájdalmakban is, elfogadni azokat a Te atyai kezedből! Urunk, Istenünk! Így visszük Eléd a gyászolókat, a szomorkodókat! Könyörülj rajtuk, Urunk, és Te nyisd meg az ő szemüket, hogy tovább lássanak a sírnál, a koporsónál, a Te örökkévaló országod felé! És Te adj nekik reménységet, hogy Krisztusért ott hely készítettett, és azon a helyen eltűnik a fájdalom és a sóhaj. Kérünk, áldd meg a csendben elmondott imádságainkat is! ...

Ámen.

Hangfelvételtől lejegyezve.

HEIDELBERGI KÁTÉ XX. ÚRNAPJA A SZENTLÉLEK ISTENRŐL

53. Mit hiszel a Szentlélekről?

Hiszem először, hogy Ő az Atyával és a Fiúval egyenlőképpen örök Isten.

- Másodsor, hogy Ő nekem is adatott, engem is igaz hit által Krisztusnak és minden Ő jótéteményének részesévé tesz,

- vigasztal és velem marad mindörökké.

(1Móz 1,2; Ézs 48,16; 1Kor 3,16; 12,4-5; 6-11; 6,19; ApCsel 5,3-4; Mt 28,19; - ApCsel 2,17-18; Jóel 2,28; Róm 8,9; 1Kor 2,12; 2Kor 1,21-22; Gal 4,6 1Kor 6,11; 17; 12,3; Gal 3,14; Ef 3,16-17; 1Pt 1 ,2; - Jn 15,26; ApCsel 9,31; Jn 14,16-17; 1Pt 4,14)